

бедима чета на зимовище. Когато стигнахъ до Иванова ливада, дето е сръбската стража, то ме посрещна капитанинътъ и донесе ми хлѣбъ и ракия. Тоя добъръ човѣкъ (името му не помня) ме дочака братски, попита ме „за живо и здраво“ и рече ми:

— Какво ви трѣбва, брате Панайоте? Искате ли да ви се даде нѣкоя помощъ?

— Нищо ми не трѣбва, нищо не желая; азъ желая само да ида по-скоро въ Княжевацъ и да разпустна момчетата. Трѣбва да имъ се дадатъ паспорти.

— А по колко имъ плащашъ на месеца? — попита той.

— Каква плата! — отговорихъ азъ. — Азъ мога да събера 100,000 българи ни безъ една пара. Азъ съмъ длъженъ да имъ дамъ само пушки, барутъ и царвули.

Капитанинътъ се зачуди, като чу моитѣ думи, и рече ми:

— То е твърде добъръ знакъ, ако нашитѣ братия българи сж така наклонни къмъ своето отечество. Пробудилъ се е вече българскиятъ народъ!

После това капитанинътъ ме заведе въ Княжевацъ. Щомъ дойдохме, то ме посети началникътъ, Йоцо Наумовичъ, и разпита ме за всичко — какъ е било и що е било.

— Ако ви трѣбватъ пари, — каза г. Наумовичъ, — то азъ мога да ви дамъ малко.

Ако и да ми трѣбваха пари (азъ имахъ само 20 тур. лири), но срамъ ме бѣше да кажа, че ми трѣбватъ. Съ тия 20 лири азъ хранихъ момчетата 15 деня, дадохъ имъ за пѣтъ по една рубля и рекомандувахъ ги на приятели, за да имъ даватъ помощъ, дето минатъ.

Когато се опростихъ съ дружината, то взе-